

YOUNG ADULT

JAMES
L. SUTTER

TEMNÁ SRDCE

DOKÁZALI BYSTE
MILOVAT KLUKA, KTERÝ
VÁM UKRADL SLÁVU?

ROMANTIKA

COSMOPOLIS

JAMES
L. SUTTER

TEMNÁ
SRDCE

Přeložila Eva Kadlecová

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition was published by arrangement with Wednesday Books, an imprint of St. Martin's Publishing Group.

Copyright © 2023 by James L. Sutter
Cover illustration © Sivan Karim
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025
Translation © Eva Kadlecová, 2025

ISBN 978-80-271-3796-1

MOJÍ MATCE MARY LAFONDOVÉ.

JE MI TŘICET DEVĚT
A POŘÁD NACHÁZÍM NOVÉ DŮVODY,
PROČ TĚ OBDIVOVAT.

Je těžký vymyslet, co říkat na pohřbu *kamaráda*. A ještě těžší je vymyslet, co říkat na pohřbu nepřítele.

A co teprve když je někdo obojí najednou?

Já si vybral ten zbabělej způsob a neříkal jsem nic. Když rabín dokončil smuteční proslov a vyzval truchlící, aby se podělili o svoje vzpomínky, mlčel jsem. Což by upřímně byla správná volba, i kdybych nebyl takovej srab. Až na pár esemesek jsem s Elijahem přes dva roky nepromluvil. Co jsem pro něj mohl ještě znamenat?

Řečníků navíc rozhodně nebyl nedostatek. Našla se spousta lidí, co chtěli promluvit – příbuzní, kamarádi, dokonce pár dalších celebrit. Říkali takový ty věci, který se říkají vždycky, když umře někdo mladej: byl tak skvělý, tak talentovaný, měl toho tolik před sebou. Až na to, že v Eliho případě to byla fakt pravda. Nebyl jen předurčený dělat velké věci – on už je dělal. Jeho sbírka cen Grammy to dokazovala.

Chance si počkal až do samýho konce, samozřejmě. Showman jako vždycky, co není ochotnej riskovat, že ho někdo zastíní, dokonce ani na pohřbu svýho nejlepšího kamaráda. Vyprávěl o tom, jak se Eli nechal tak unést psaním nového songu, že si náhodou zabouchl dveře hotelového pokoje a zůstal na chodbě jen v trenkách.

Ochranka ho chytila, když se pokoušel vyšplhat na svůj vlastní balkon, protože si myslela, že je to nějaký fanatickej stalker. Všichni se smáli přes slzy a vzlykavě lapali po dechu.

Bylo to dokonalý zakončení. Jak jinak – na Chanci Kainovi bylo dokonalý úplně všechno, od přiléhavýho černýho obleku až po asymetrickou patku rovných černých vlasů. Právě proto je přece nejoblíbenější kretén v celý Americe.

Zbytek pohřbu už vidím rozmazaně. Většinu času jsem si držel distanc a snažil se do ničeho nemíchat. Na hřbitově jsem si stoupl k ostatním smutečním hostům, kteří utvořili kruh kolem rodiny, aby ji schovali před paparazzi. Ti kroužili kolem jako supi s obřími objektivy vybalancovanými na náhrobních kamenech.

Pak se šlo do domu Eliho rodičů. Zul jsem si boty a opláchl si ruce vodou ze džbánu za dveřma. Jestli jsem se v synagoze cítil nesvůj, v domě jsem skoro nemohl dýchat. Eliho rodiče a sestra mi potřásli rukou, ale jejich pohledy byly vzdálený. Všechny zrcadla byly zakrytý černou látkou, což je další židovská tradice, ale mně to jen připomnělo celý to upíří divadýlko Temných srdcí. Nikdo tu pořádně nemluvil, bylo slyšet jen tichý mumlání soustrasti a tlumený nářky.

Když už jsem nemohl vydržet stát v jejich obýváku, přistihl jsem se, jak se úplně bezděky toulám po domě. Nikdo si mě nevšímal, když jsem prošel kolem koupelny a dolů ze schodů, po trase, která pro mě kdysi byla druhou přirozeností.

Nábytek ve studiu byl přesně tam jako vždycky. Chyběly jen černý PA repráky na vysokých, úzkých stojanech.

Světla byly zhasnutý a odpolední slunce pronikající velkým panoramatickým oknem mi bylo tak bolestně známý, že mě úplně probodávalo a přišpendlovalo k podlaze pod schodištěm.

„Divný, co?“

Otočil jsem se a objevil v rohu starého gauče Chance. Rozvaloval se tam s nataženýma nohama, oblečený v rozepnutém, na míru

šitém saku. I s očima rudýma od pláče vypadal jak reklama na kolínskou, zatímco já vypadal přesně jako to, co jsem byl: sedmnáctiletý uhrovitý strašidlo v obleku svýho táty.

Někdy v posledních dvou letech si Chance pořídil tetování – drobounkou siluetu letící vrány pod vnějším koutkem pravýho oka. To mu bylo podobný. V ruce držel vaporizér, ale z absence vůně cukrový vaty jsem soudil, že ho tady uvnitř nepoužíval. Jen jím mávl do místnosti.

„Je to tu pořád stejný.“ Zvedl pohled ke stropu, kde bylo slyšet podupávání a šoupání nohou truchlících pozůstalých. „Tam nahoře, venku, je všechno jiný. Ale tady je to pořád stejný, jako když nám bylo čtrnáct.“

Nechtělo se mi vést tenhle rozhovor. Vlastně se mi s ním nechťelo vést *žádný* rozhovor. Ale moje pusa měla jiný názor.

„Skoro,“ řekla.

Povytlhl profesionálně upravený obočí.

Ukázal jsem za něj. „Opravili tu zeď.“

„No kruci! Máš pravdu.“ Zasmál se, předklonil a zamžoural na místo, kde bývala díra. „Na to jsem úplně zapomněl. Jak jsi seskočil z konferenčního stolku a prorazil zeď hlavou kytary.“

„Jen proto, že do mě Eli vrazil.“ Navzdory všemu jsem se musel usmát. „Pak jsme se to snažili zamaskovat tím plakátem z Vera Projectu.“

„Jo, fakt nenápadný – jeden malej plakát na obrovský bílý zdi.“ Přitáhl si koleno k hrudi a odhalil kousek vysoký fialový ponožky s malýma černýma lebkama. „Myslel jsem, že nás jeho máma zabije. Nebo pamatuješ, jak jsme pozvali všechny ty lidi, aby s náma natočili video, a někdo z nich ucpal záchod?“

Přikývl jsem.

„Na koberci byly snad tři kila sraček. Stačilo jen takhle málo,“ luskl demonstrativně prsty, „a naši by mě bejvali poslali na internát.“

Ale Eli...“ Zlomil se mu hlas a on se odmlčel. Slzy mu netekly, ale viděl jsem, jak mu pracují svaly kolem čelisti.

„Jo.“ Eli dokázal přesvědčit své rodiče o čemkoliv. Sedl jsem si na druhou stranu pohovky, aniž bych se na něj podíval. To starý bidýlko mi dodnes připadalo tak důvěrně známý.

„Hele, a pamatuješ na starou Millerovou?“ S nuceně lehkým tónem ukázal na sousední dům za malým dvorkem. „Věčně mlátila na dveře a řvala na nás, ať to ztlumíme. Pamatuješ, co vždycky říkala?“

„Můj táta hrával s Louiem Armstrongem! Když nemusel dělat kravál on, nemusíte ani vy!“ Stal se z toho takový náš oblíbený fórek – kdykoli někdo zahrál špatný tón nebo byl moc nahlas, něco jsme po něm hodili – trsátko nebo polštář z gauče – a zakřičeli: *Louie Armstrong!* Nakonec to přerostlo v náš týmový válečný pokřik pro každou situaci.

Oba jsme zmlkli a zadívali se z okna.

Když promluvil znovu, znělo to přiskrceně. „Ale zažili jsme tu dobrý čas, ne?“

„Jo,“ odpověděl jsem.

A další dlouhý ticho.

Najednou Chance nakopnul konferenční stolek. Praštil patou do dřevěného rohu tak prudce, že ho otočil o devadesát stupňů. „Do hajzlu, Eli!“ Zakryl si obličej rukama.

Já pořád nevěděl, co mám říct.

„Kéž by se mnou jen *mluvil*.“ Znělo to tlumeně, skoro jako ozvěna. Pak odtáhl ruce a rychle mrkal. „Věděl jsem, že moc chlastá, že ho šňůry unavujou, ale šňůry unavujou *každýho*. Nevěděl jsem...“

Roztřeseně se nadechl a pak vstal. Přitáhl stolek zpátky na místo, strčil vapo do kapsy a vykročil ke schodům. Pod nima se otočil a naposledy se rozhlídl po místnosti, jako by v ní hledal odpověď.

„Do hajzlu, Eli,“ zopakoval tišším hlasem. „Jak jsi nás mohl takhle opustit?“

A pak odešel po schodech a byl pryč.

Vydechl jsem. Uvolnil jsem zařaté pěsti a najednou jsem byl Chancovi hrozně vděčnej, že odešel v tu pravou chvíli. Věděl jsem, že trpí, a jakkoli mě sral, nechtěl jsem mu ještě přihoršovat. Ale kdyby zůstal jen o minutu dýl, možná už bych nedokázal udržet jazyk za zuby.

Protože jsem na jeho rétorickou otázku znal odpověď.

Jak ho mohl Eli opustit?

Stejně, jak jste oba dva opustili mě.

2

Fajn, tak tu náplast pojdme strhnout.

Jmenuju se David Holcomb a málem jsem byl slavněj.

Ve třinácti jsem se svými dvěma nejlepšími kámoši založil kapelu. Chance zpíval, já hrál na kytaru a Elijah programoval všechno ostatní na svém macbooku. Eli miloval takový ten uřvaný, falešný zvuk bicích z osmdesátých let a Chance zase ujížděl na upírech, a tak jsme skončili u něčeho jako gothic rock. Říkali jsme si Temná srdce a svoje první demo, který jsme si sami nahráli, jsme pojmenovali *Smutný sračky, na který se dá tancovat*.

Docela rychle se nám začalo dařit a já nějakou dobu nechtěl dělat nic jinýho. Hráli jsme prakticky v každém mládeži přístupném hudebním klubu v Seattlu a širokým okolí, kam nás i se všemi krámy pilně vozil můj táta ve svojí pracovní dodávce. Hrát pro lidi byla zábava a zahájit pubertu hraním na kytaru v jediný kapele na celý vaší střední taky nebylo vůbec špatný. V osmé třídě jsme vyhráli talentovou soutěž a podle toho, jak všichni řvali, byste hádali, že jsme přinejmenším BTS. A když jsme hráli ve Fremont Abbey, Maddy Everhardtová hodila na stage *opravdový kalhotky*. Takže jo, tohle na tom bylo dobrý.

Jenže věc, kterou vám nikdo neřekne, když máte v pubertě kapelu, je, že celkem rychle narazíte do stropu. Je to děsnej voprúz, hrát pořád dokola těch samých pár songů v klubech pro lidi všeho věku. Na šňůry jezdit nemůžete, protože i kdybyste přesvědčili rodiče, aby si vzali v práci volno a vozili vás, tak kdo na vás bude chodit? Vaši kámoši ještě taky nemůžou řídit. A úplně upřímně, když pomine to prvotní vzrušení z toho, že na scéně vidíte někoho ze svých známých, většina z vás asi úplně nechce poslouchat ty samý písničky furt dokola. Jasně, pořád je tu youtube nebo tiktok, ale víte, kolik je tam online teen kapel? Odpověď je *všechny*.

A teď si k tomu přičtěte Eliho rostoucí tyranii ohledně skládání songů a Chance, kterej rychle přijal za své úplně každý trapný klíšé spojený s frontmany kapel... No a víte zhruba, jak to dopadlo. Takže když jsme přišli do prváku a dolehly na nás všechny nový tlaky spojený se střední školou, navrhl jsem, abychom si dali pauzu.

Vyměnili jsme si pár hnusnejch slov. Ukázali si pár prostředníčků. Když jsem odcházel z téhle zkušebny, nikdo jinej za mnou nešel.

O dva měsíce později uslyšel chlap z Interscopu novou dvoučlennou verzi Temných srdcí v odpolední show v Neumosu a okamžitě s nima podepsal smlouvu.

Půl roku nato z nich byla nejznámější nová kapela v Severní Americe. Rolling Stone o nich napsal, že hrajou, „jako by Chris Cornell vstal z mrtvých a postavil se před The Cure“. Chance se do toho svého upírskýho nesmyslu položil a změnil si příjmení na „Kain“ – biblický odkaz, který mi připadá hodně silně ironickejš vzhledem k tomu, jak to s náma dopadlo. *Entertainment Weekly* ho nazval „novým Davidem Bowiem“, *Pitchfork* přirovnával jeho glamrockovej sex-appeal k St. Vincent a Princovi. Billie Eilish si je s sebou vzala na turné po stadionech.

Já se mezitím snažil nepropadnout ze základů společenských věd.

Naštěstí pro mě stát se popstar znamenalo, že ti dva skoro okamžitě vypadli ze školy. Díky tomu a skutečnosti, že od toho večera, co jsem odešel, jsme se spolu prakticky nevidali, jsem mohl skoro předstírat, že neexistují. Jasně, nebylo snadný slýchat holky, jak mluví o tom, že Chance Kain je to nejlepší, co mohlo potkat tužku na oči, nebo poslouchat, jak z projíždějícího auta vyřvává *Midnight's Children*. Ale určitě to není tak, že bych každou minutu posledních dvou let strávil užíráním se tím, že můj život mohl vypadat úplně jinak.

A už *vůbec* jsem se tím neužíral dva dny po Eliho pohřbu, když jsem ležel v posteli a snažil se vzpamatovat po celodenním skládání stavebního dřeva. Třeťák skončil před několika týdny a já se upsal k tomu, že budu přes léto pracovat pro tátu – což, pokud to není přímo horší než smrt, nápadně připomínalo Dantovu představu pekla.

Telefon zacinkal z podlahy, kam jsem ho zahodil. Natáhl jsem pro něj bolavou ruku, otočil ho displejem nahoru a uviděl novou textovku.

Nudím se. Nezajdem na večeri?

To číslo jsem neměl v kontaktech, ale na spam mi ta zpráva přišla divná, pokud teda spamboti netrpí pocity osamělosti. Pro ten *mimořádně* nepravděpodobnej případ, že by se k mému číslu bez mého vědomí dostala nějaká sexy holka, jsem odpověděl.

To záleží. Kdo je tam?

Odpověď přišla okamžitě.

Chance. Musel jsem si změnit číslo.

Chance? Celý moje tělo zase ochablo. Na dlouhým seznamu lidí, se kterými jsem ani v nejmenším neměl chuť jít na večeri, byl Chance na úplně prvním místě, následován jen mou mámou a panem Ullisem, naším odporným tělocvikářem.

Ten kluk mě vyštípal z mojí vlastní kapely svýma primadonskýma hovadinama – tím, jak na koncertech dělal všechno pro to, aby si mě nikdo ani nevšiml, jak vetoval všechny moje návrhy, jak jednostranně rozhodoval za celou kapelu –, načež se proslavil a nikdy se ani neohlídnul. Tohle bylo doslova poprvé, co mi ode dne, kdy jsme se rozešli, napsal. A teď se bude chovat, jako že se nic nestalo?

Už jsem se mu chystal napsat, co přesně může dělat se svým okem, když mi myslí bleskl obrázek zklamanyho Eliho.

Nemělo by mi na tom vůbec záležet. Eli mě přece taky nepozval zpátky do rozjetýho vlaku slávy Temných srdcí. Ale aspoň se mnou trochu udržoval kontakt. A u Eliho, i když vás dovedl vytočit, jste aspoň věděli, že má v sobě dost slušnosti, aby ho to pak trápilo. Protože Eliho trápilo úplně všechno.

Ale hlavně, on byl v kapele vždycky mírotvorem. Věděl jsem, že by si přál, abych se kousnul do jazyka a choval se slušně.

Kdyby byl ještě naživu, možná bych radši poslal do hajzlu *jeho*. Jenže to je ten problém s mrtvými lidma: těžko se s nima dohaduje.

Moje prsty se pohybovaly jakoby samy od sebe.

Kdy?

Telefon cinkl.

Hned. Vyzvedneš mě?

Ve zprávě byl odkaz na google maps.

Nad jeho arogancí jsem zatnul zuby. Takže on čeká, že všeho nechám, *a ještě* pro něj dojedu? Přesto jsem mu poslal palec nahoru a vstal z postele. *Tohle dělám pro tebe, Eli.*

Můj pokoj byl v podstatě půda domu, což mělo svoje výhody i nevýhody. Na jednu stranu byl velkej, přes celou délku našeho malého domu. Na druhou stranu byla střecha sešikmená po obou stranách tak, že mi uprostřed zbýval jen dvoumetrový koridor, kde se dalo stát, aniž bych se praštil do hlavy. Vzal jsem si mikinu z té míň špinavé hromady a otevřel padací dveře, co jsme sem nainstalovali s tátou, když mi bylo dvanáct. Až na ten úhel vypadaly přesně jako normální dveře, včetně kliky.

Dole ležel na gauči rozvalenej táta bez trička a znovu sjížděl *Stranger Things*. Viděl mě přicházet po schodech a seriál pozastavil. „Kam jdeš tak pozdě? Myslel jsem, že po tom vykládání budeš dočista mrtvej.“

„Dojdu si na pizzu.“

„Aha?“ Posadil se. „Chceš společnost? Jsem ochotnej si oblíknout košili.“

„Vlastně se tam mám s někým sejít.“

„Áááá jo.“ Zazubil se a zahýbal obočím: „Znám ji?“

Nejdřív jsem zvažoval, že mu zalžu, ale pak jsem se rozhodl, že to za to nestojí. „Je to Chance Ng.“ Jeho stupidní „umělecký“ jméno jsem před tátou používat nehodlal.

„Chance?“ Táta se zamračil, jako by se zakousl do shnilýho ovoce. „Co *ten* po tobě chce?“

„Tati, no tak.“ Tohle téma jsem nesnášel. „Jeho nejlepší kámoš zrovna umřel na otravu alkoholem. Jen si chce promluvit s někým, kdo znal Eliho stejně dobře jako on.“ Když jsem to vyslovil, najednou to znělo úplně pochopitelně.

„Krucí. No jo. Promiň.“ Zamračeněj výraz vyprchal a nahradil ho provinilej. „Chudáci Eliho rodiče... No, to je od tebe hezký,

že se s ním sejdeš.“ Soucitně se na mě podíval: „A jak to vlastně zvládáš ty?“

Pokrčil jsem rameny. „Dobře? Já nevím. Dva roky jsem ho neviděl.“

„Já vím, já jen, že... kdyby sis o tom chtěl popovídat... jsem tady, dobře?“

„Jo.“

Rozlehlo se tikání hodin, zatímco se táta snažil vymyslet něco dalšího, co říct. Pak to konečně vzdal a zavrtěl hlavou. „Jsi hodnej kluk, Davide.“

„Já vim.“ Otevřel jsem dveře, abych nás oba ušetřil další konverzace.

Večer byl chladný, i když už bylo po Dni nezávislosti. Moje auto postavený u chodníku osvětlovaly pouliční lampy.

Moje auto – dvě z nejkrásnějších slov v celém mém slovníku. Nebylo to nijak *krásný* auto – fajn, byl to ten samý omlácený pick-up Ford F-150, kterým jsem se vozil už od narození, s červeným lakem zdrápaným k nepoznání dvěma dekádamy staveníšť. A já taky nebyl žádný rádoby drsnák, jeden z těch falešnejch kovbojů, co se snaží vyčnívat z moře sedanů toyota na parkovišti Franklinovy střední. Ale v ten den, kdy mi táta dal klíčky s tím, že teď můžu auto používat výhradně já, se všechno změnilo. Už to nebylo *auto*, teď to bylo *moje auto*. A jak napsal Robert Frost, „pak bylo všechno jiné“. Když jsem otočil klíčkem, pick-up se s vrčením probudil jako spící drak.

Chance mě místo ke svému starému domu poslal na adresu někde u Arboreta, kde půlka příjezdových cest končila bránou a živým plotem, který měl chránit domy před zvědavýma očima normálních lidí. Chance se opíral o jednu z bran, štihlý stín v černé džínové bundě a s tváří osvětlenou telefonem, kterým scrolloval. Vyvolávat dojem, že nicnedělání je cool činnost, byl jeden z jeho nejvýraznějších talentů.

Zastavil jsem u něj a stáhl okýnko na straně spolujezdce. „Čau.“ Chance schoval mobil do kapsy a odlepil se od brány. Otevřel dveře, vyhoupl se do kabiny a zhodnotil ji pohledem. „Pěkný auto.“

On měl nejspíš za tím živým plotem zaparkovaný porsche, ne-li lamborghini. Spolkl jsem jedovatou poznámku a rozjel se od chodníku.

„Kam jedem?“

„Orbital?“

„Fajn.“ Ťukl jsem na mobil a pustil nějakou hudbu.

„Hej! Bleachers!“ Chance nechal viset celou paži z okýnka a dlaní poklepával do rytmu na bok pick-upu. „Vědělš, že jsme s ním natáčeli?“

„Fakt?“ Snažil jsem se mluvit jakoby nic, ale můj zubař by měl určitě výhrady k tomu, jak zase skřípu zubama.

„Jo, jeho pravý jméno je Jack Antonoff. Label ho přived na natáčení jednoho našeho singlu, na ten film se Saoirse Ronanovou. Ten chlap je učiněnej mág.“

„Super.“ Zesílil jsem hlasitost tak, aby se hudba nedala překřičet.

Orbital Pizza byla v Georgetownu, staré průmyslové oblasti, která se zatím proměnila ve zbohatlickou čtvrť jen napůl, a zdejší bludiště starých skladišť a fabrik se tak postupně měnilo v umělecký prostory. A pizzerie Orbital se svojí crust punkovou klientelou a stále ještě používanými vlakovými kolejemi, co vedly napříč přes parkoviště, sem dokonale zapadala. Zašli jsme dovnitř a zahučeli do kóje naproti dětskému houpacímu letadlu na mince, který bylo rozbitý už od dob, kdy jsem v něm jako malej mohl jezdit.

Hustě potetovaná servírka se zelenýma vlasama před nás posunula jídelní lístky. „Něco k pití?“

Objednal jsem si zázvorový pivo, Chance jen vodu.

„Budete platit zvlášť, nebo dohromady?“ zeptala se.

„Zvlášť,“ řekl jsem ve stejnou chvíli, kdy Chance odpověděl: „Dohromady.“

Usmál se na mě a zvedl kreditku. „Je to na mě.“

Ucítil jsem vztek. „Ne, dík.“ Otočil jsem se zpátky na tu holku a řekl: „Zaplatíme zvlášť, prosím.“

„Jasně, zlato.“ Tvářila se trošku pobaveně, pak zamžourala na Chance. „Nejsi náhodou...?“

Obdařil ji svým tisíciwattovým úsměvem. „Jo.“

Ještě chvíli si ho prohlížela, jednu ruku v bok, pak pokrčila rameny. „Dobrý, no.“ Otočila se a loudala se zpátky k baru.

Ucítil jsem krátkou vlnu zadostiučinění, že ho tak setřela, ale Chance se obrátil s tím samým úsměvem na mě.

„Díky bohu za punkový servírky.“ Otevřel jídelníček. „Mohl bych bejt klidně George Clooney a stejně by na mě srala.“

„Tobě se to *líbí*?“ Nedokázal jsem ve svém hlasu zamaskovat překvapení.

„Je to osvěžující.“ Ani nezvedl pohled od menu. „Chceš česnekovej chleba? Já chci česnekovej chleba.“

Představa, že je tak slavný, že bere jako luxus, když se z něj nějaká holka nepodělá, moje rozjitřený ego nijak dvakrát neutišila. Naštěstí se vrátila servírka s pitím a donutila nás si objednat – dali jsme si masitýho pizza zabijáka jménem Brooklyner, který byl vždycky náš oblíbený. Když odešla, Chance si natáhl nohy přes celý sedadlo na svojí straně kóje. Na červeném vinylu černě svítily jeho lakýrky.

Když seděl takhle bokem, bylo dokonale vidět to malý tetování vrány, co se mu táhlo jako nějaká věžeňská kérka podél jedné lícni kosti ostré jako nůž. Napadlo mě, jestli si tu křivou ofinu češe schválně tak, aby na to tetování přímo ukazovala. Každý, kdo si dá tetování na obličej, si zoufale přeje, aby se ho na něj lidi ptali.

Rozhodl jsem se, že bych dřív radši umřel, než abych mu na to skočil.

Chance si mě měřil. Prohlížel si moje hnědý carhartty a modrou kostkovanou košili. „Změnil jsi styl.“

„Jo. Myslím, že jsem z očních linek vyrost.“ Vlastně jsem to všechno vyházel, jakmile Temná srdce dostala kontrakt – laky na nehty, černý hadry, barvu a vosk na moje vlnitý hnědý vlasy. To poslední, co jsem chtěl, bylo vidět Chance a Eliho pokaždý, když se podívám do zrcadla.

„Au.“ Chance se ušklíbl a připlácnul si na prsa ruku s černě nala-kovanými nehty, jako by uznával zásah. „No, aspoň že jsi pořád ble-dej jako duch.“

„Jo.“ Tuhle část *Hot Topic looku* jsem měl od přírody.

„Jde to k tobě. Farmář Holcomb. Drsnej jak prase.“ Rozhlídl se po starých plakátech na zdech, kravských lebkách a retro reklamách na pivo. „Krucí, tohle mi chybělo. Pamatuješ, jak nás sem tvůj táta vozil po koncertech?“

Samozřejmě že jsem si to pamatoval. Byly to teprve dva roky. „Ty sem sám nechodíš?“

Pokrčil rameny. „Jsem věčně na cestách. A když ne, máma tak lační po společně stráveným čase, že nás nutí buď společně vařit, nebo jet někam na dovolenou.“

„Ona nejedzí po štacích s tebou?“

„Jakože by odešla z práce? Vůbec. Jezdí se mnou táta – v podstatě mi dělá domácí výuku. A máma tu zůstává s Olivíí. Říká, že aspoň jedno z jejích dětí by mělo mít normální život.“

„Nevím, co je na normálním životě tak skvělého,“ zamumlal jsem.

„To by ses divil.“ Znuděně se protáhl a složil si ruce za hlavou. „Myslíš, že je to skvělé, ale většina šňůr je jen samý cestování. Vstáváš ve čtyři ráno, protože někam letíš, nebo se snažíš usnout v autobuse, když jedeš deset hodin někam na konec světa. Nemáš ponětí, kolik se u nás pěstuje kukuřice, dokud jsi nejel z Denveru

do Omahy. Devadesát procent týhle práce trávíš tím, že sedíš na zadku a čekáš na zastávku na záchod.“

„Jo, a zbývajících deset procent hraješ na stadionech a vystupuješ v talk show.“ Zamnul jsem o sebe prsty. „Chudáčku.“

K mému překvapení se tomu zasmál. „Máš recht.“ Zhoupl nohy zpátky pod stůl, sedl si a předklonil se. „Ale dost o mně. Jak se máš ty? Co je novýho?“

Díval se na mě tak pronikavě, že jsem se málem začal kroutit. Tohle bylo na Chancovi vždycky zvláštní: když na vás namířil ty svoje reflektory, začalo vám být horko. Další důvod, proč byl tak skvělý frontman.

„Nic moc,“ odpověděl jsem. „Přes léto pracuju pro tátu na stavbách. A jinak, no, chodím do školy.“

„Jo? A jaký to je?“

„Jako vážně?“

„Vážně co?“

„Fakt chceš poslouchat, jak to chodí na střední škole?“

„Hele, já strávil na Franklinu necelých devět měsíců – moje povědomí o středních školách pochází hlavně z filmů pro teenagery. A jsem si celkem jistej, že se tam nepíchá ani zdaleka tak často jako v těch filmech.“ Střelil po mně uličnickým pohledem: „Nebo jo? Už jsi vzal na rande Maddy Everhardtovou?“

Trhl jsem sebou. „Co?“

„No tak, kámo, hodila ti svoje kalhotky.“

„Hodila je *nám*. A byl to jen fór.“

„Jo, vždycky je to jen fór, dokud nepřestane bejt. A my dva jsme odešli. Měls dva roky volný pole působnosti.“

Měl jsem co dělat, abych udržel zavřenou pusu. To jeho drzý prohlášení – to, jak v klidu mluvil o tom, jak se na mě vykašlali, to ne zrovna jemný naznačení, že jsem měl s Maddy šanci jen proto, že on zmizel ze scény – zmrazil každou kousičku mého já, kterej

snad začal v teple jeho pozornosti tát. Nehledě na to, jak bezostyšně s Maddy flirtoval, přestože věděl, že se mi líbí. Jak bezostyšně flirtoval na koncertech se všema holkama, jak si dával pozor, aby žádná z nich neměla čas na nás ostatní, protože kdo by se mohl měřit s tím jeho oslnivým úsměvem? To byla jedna z posledních kapek, které mě z kapely nakonec vyhnaly.

Ale abych byl upřímný, s Maddy jsem fakt chodil. Tři měsíce ve druháku. Zažil jsem s ní svou první opravdovou pusu a ještě víc. A pak mě odkopla bez ohlédnutí, tak jako nakonec každé. Jen kvůli – komu jinému? – Chanci Kainovi.

Ale nic z toho jsem Chancovi vykládat nehodlal. Zaklonil jsem se a zkrřížil si paže. „Jasně. No, takhle snadný to není.“

Soucitně přikývl. „Rozumím ti, brácho.“

Odfrkl jsem si. „Určitě.“

„Co? Ty mi nevěříš?“

Zvedl jsem jedno obočí.

Vztyčil před sebe dlaně na obranu. „Hele, dobře, jo – poznal jsem spoustu holek. Ale víš, o čem se v bulváru *nepíše*? O mým tátovi a manažerovi, co věčně číhají v rohu a čekají, až nasednu zpátky do autobusu. Každou noc jsem v jiným městě. Jak můžu s někým chodit?“

Takhle jsem se na to vážně nikdy nedíval. Chance si zajel rukou do vlasů a nějak se mu podařilo si je rozcuchat a přitom dál vypadat, jako by zrovna vylezl z filmového plátna.

„Věř mi, chlape: být na jednom místě znamená svobodu. Máš nablízku kamarády. Mám sice spoustu čísel a kontaktů a můžu chodit ven se spoustou super lidí, ale nakonec vždycky zůstanem jen já a Eli.“ Zašklebil se: „Nebo jsme spíš zůstali.“

„Krucí.“

Na náš stůl se sneslo ticho. Skládal jsem obal od brčka do harmoniky a Chance si zatím hrál s příborem.

„Nesnášel párty,“ promluvil nakonec Chance. „Vždycky jsem ho musel přemlouvat, aby vůbec někam šel. ‚Pojď si najít kámoše,‘ říkal jsem mu, a on na to: ‚K čemu mi budou další kámoši?‘“

Musel jsem potlačovat úsměv. To fakt znělo jako Eli.

„Nikdy to nepochopím,“ pokračoval Chance. „Myslím teda, plachost chápu. Když se bojíš mluvit s novými lidma – fajn, to беру jako relevantní důvod. Ale Eli nebyl plachej. Vždyť si vzpomeň na jeho hru na penis!“

Hra na penis, náš hit pátý třídy, byla úplně jednoduchá: šlo o to, kdo na veřejném místě nejhlasitěji zakřičí slovo „penis“. „Vždycky vyhrál.“

„Pokaždý. Bylo jedno, jestli jsi byl v autobusu nebo v obchodě nebo kde. On byl důvod, proč to všichni ostatní přestali hrát.“ Chance zavrtěl hlavou. „Bylo mu fuk, co si kdo myslí. Kéž bych měl takový sebevědomí.“

Protočil jsem oči. „Říká Chance Kain.“

„Hele, já se užívám tím, co si myslí *kdekdo*. Tak jako každý frontman. Právě proto stojíme vepředu před ostatními.“

Ten náhlý záblesk upřímnosti mě zaskočil. „Hm.“

Namířil na mě vidličku. „A ty to v sobě máš taky, víš. Tuhle sebejistotu.“

Odfukl jsem si. „No jasně.“

„Ne, myslím to vážně.“ Podíval se mi do očí a bylo to, jako když mě propaluje Cyclops z *X-Men*. „Máš to v sobě od prvního dne, co jsme se potkali. Bylo ti deset a byl jsi připravený mi nakopat zadek v *Magic: The Gathering*.“

Ted už jsem se musel uculit. „Vyměnili s Elim dva Pitchburn Devily za Kalonian Hydru. Někdo ti musel dát lekci.“

Chance můj úsměv opětoval. „Já za to nemohl, že se nepodíval, jakou má která karta cenu! Ale tys vymyslel celou tu boudu, abys je ze mě dostal zpátky. To bylo... neohrožený.“

Eli to tenkrát chtěl nechat být, ale já mu to nedovolil. Chance s námi nechodil do třídy, a tak jsem Eliho donutil, aby mě vzal do parku, kam spolu chodívali.

„A pak jsi mě zákeřně praštil,“ dokončil s uspokojením Chance.

„To není pravda! Dal jsem ti na vybranou! Není to zákeřný, když řekneš, že to uděláš!“

„Jo, ale já nevěřil, že to uděláš. A já tě pak třísknul albem na karty a Eli předstíral astmatickej záchvat a nechal nás, abysme ho nesli celou cestu až domů.“

Zachechtal jsem se. Eli tenkrát zděvěněl jako prkno ve svojí předpubertální představě toho, jak může vypadat astmatický záchvat. Než jsme ho společně dotáhli ty tři bloky k jeho domu, Chance souhlasil, že Elimu karty vrátí, a pak jsme šli všichni pojídat nanuky a hrát na Xboxu.

„Hotová legenda,“ přikyvoval Chance. A pak tiše dodal: „Pořád nemůžu uvěřit, že už tady není.“

V tu chvíli ten kluk naproti v kóji nevypadal jako Chance Kain, mezinárodní senzace. Vypadal jen jako trochu větší verze Chance Nga, kluka, kterej se uprostřed rvačky přestal prát, aby pomohl jednomu nepříteli odnést druhého. A když jsem se teď na něj díval, cítil jsem totéž jako tenkrát: že ten kluk je možná něco víc než jen rozesmátej šmelinář. Měl jsem chuť se natáhnout a položit mu ruku na rameno.

Tichou chvilku přerušila miska s česnekovým chlebem, která se objevila mezi náma.

„Jo, jo, jo!“ Chance si hned vzal krajíček a začal si ho přehazovat z ruky do ruky. „Horký, horký!“ Blýskl svým úsměvem z tituliek časopisů a vklouzl zpátky do role. „Hele, věděl jsi, že když děláš něco v Hollywoodu, mají podle odborových pravidel povinnost udělat obrovský občerstvení? Vloni jsme tam natáčeli video a přinesli nám snacky tak za deset tisíc dolarů. Ta holka, co s náma byla

v klipu – Clara Shadidová, asi jsi ji viděl v nový bondovce... To je jedno, tak ta se mnou celou dobu flirtovala, ne? A pak si vezme celej ten banán v čokoládě a já můžu říct, že –“

Vzdychl jsem a silou vůle poháněl pizzu, aby se pekla rychleji. Věděl jsem, že tohle bude dlouhej večer.